

Gemeente van Christus.

Het Koninkrijk van God is te vergelijken met een grote, prachtige kathedraal. Een kathedraal die in de hoogte nog groter is dan in de lengte, met twee grote zijbeuken, waarin je kunt dwalen en bijna verdwalen. Een schitterende grote kathedraal in de vorm van een kruis.

Het Koninkrijk van God is te vergelijken met deze kathedraal, want in het Koninkrijk van God, daar kunnen de mensen zomaar in en uit lopen. De deur is altijd open. Je bent altijd welkom bij God. En die kathedraal is zo groot en zo rijk versierd, dat er altijd wel wat te zien en te beleven valt.

Deze kathedraal staat op een hoge plaats, goed zichtbaar vanuit de hele omtrek, en er is heel veel ruimte om de kathedraal heen. Een groot grasveld ligt erom heen, waar je heerlijk kunt zitten en genieten van alles wat er te zien is.

We zien een groepje mensen, die langzaam naar dit imposante Godshuis toelopen. Een overweldigende indruk maakt de kerk op hen, en ze blijven halverwege stilstaan in bewondering en proberen dat grote gebouw op zich te laten inwerken. De reisbagage, die ze bij zich hebben zetten ze maar even op de grond. De één heeft duidelijk meer bagage dan de ander, en de één heeft wel drie tassen, en de ander een keurige rugzak, waar ook van alles in zit.

Na een poosje besluiten ze om de kathedraal binnen te gaan, en ze pakken hun bagage weer op en sjouwen het mee naar de grote deur aan de westkant van het gebouw.

Als ze langzaam de grote glazen deur openduwen en weer achter zich sluiten, dan zijn ze plotseling in een totaal andere wereld. De geluiden van buiten zijn nauwelijks meer te horen. Hier en daar klinken enkele stemmen, een orgel speelt zacht op de achtergrond. Het is er zó anders dan buiten, dat ze er zelf stil van worden. Vanaf de plek waar ze staan hebben ze een fantastisch uitzicht door de hele kerk heen, en kunnen ze het grote koor met de grote ramen erin bewonderen. En helemaal aan het eind zien ze een stukje van het altaar.

Dan komt er iemand op hen af. Het is een man, die hen de hand schudt en welkom heet. Hij vraagt of hij iets mag vertellen over dit Godshuis. Maar hij zegt: Als ik jullie alles zou laten zien, dan zouden we jaren nodig hebben. Maar ik kan jullie altijd wegwijs maken.

En het groepje laat zich meenemen. Ze maken nog aanstalten om hun bagage bij de deur te laten staan, want dat is wat makkelijker lopen, zonder die bagage, maar de man zegt, dat dat niet mag, want dan staat het de ander misschien in de weg, of misschien wordt het dan wel gestolen.

En de man toont hen vele schatten, en vertelt honderduit over die kerk, die hem zo dierbaar is. En hij zegt: De gewelven en de pilaren en alle schilderwerk, er is meer dan honderd

jaar aan gewerkt, en generaties timmerlieden zijn er mee bezig geweest. Ik kan jullie niet laten zien hoe sterk de fundamente zijn van dit gebouw, maar je kunt je voorstellen dat dat fundament rotsvast moet zijn, om zo'n kerk te kunnen dragen. Ze kunnen het zich levendig voorstellen.

En naarmate ze verder trekken door de kathedraal stijgt de bewondering, en er is zoveel te zien, maar er is ook zoveel te vragen, dat ze veel meer tijd nodig zouden hebben, om het allemaal in zich op te kunnen nemen. Zo nu en dan schudden de drie even aan hun bagage, want ondanks al het mooie wat er te zien is, blijft het lastig die tassen en die rugzak.

Met deze kathedraal is het koninkrijk van God een beetje te vergelijken. Want met het bouwen van kathedralen en kerken, en in het leven van de gemeente van Christus, proberen de mensen een stukje hemel op aarde, zichtbaar te laten worden.

Koninkrijk
Dat groepje mensen, dat bent u, gemeente. En die grote ruimte om de kathedraal heen, dat is onze leefruimte; de ruimte die God je gegeven heeft om te leven, om te ademen, en om te genieten van het prachtige uitzicht.

En daar buiten, in die grote leefruimte, daar kun je de bagage die je meedraagt in je leven, nog wel eens even van je afzetten, om van het leven te genieten. Maar later pak je het maar weer op; alles wat je meegemaakt hebt, alles wat in je hart en in je gedachten is, je pakt het maar weer bij elkaar om verder te gaan.

God heeft ons in de ruimte gesteld. Maar soms kan dat ons toch benauwen. Op die grote vlakte daar rondom die kathedraal kan van alles gebeuren. Er kan je van alles overkomen in die leefruimte. Of je kunt er plotseling geconfronteerd worden met een parade van soldaten, die zich klaarmaken voor een opdracht in een gebied waar oorlog is. Een andere keer kan er een storm opsteken, zodat je daar in dat open veld niet meer veilig bent.

Weer een andere keer kan het er heerlijk zijn, die leefruimte, en tref je er spelende kinderen, en mensen die gemoeidelijk met elkaar wandelen en praten. Maar misschien tref je er zo nu en dan ook onenigheid, een ruzie die ter plekke op straat wordt uitgepraat of uitgevochten. En heel misschien zie je ergens in die ruimte een ander, waarvan je denkt: Daar wil ik mee verder, zou die misschien bij mij passen.

Ondertussen blijf je maar sjouwen met je eigen bagage. Met het positieve en het negatieve. Je blijft rondsjouwen met je verleden, met de geschiedenis van je leven, je droefheid, je vreugde, je herinneringen. En zo nu en dan kun je misschien iets delen met een ander, meer in de meeste gevallen blijft die bagage bij je.

Samen met anderen hebben we het, als gemeente van Christus gewaagd, om de glazen deur naar die kathedraal door te gaan. We hebben het gewaagd om je door de bijbel te laten rondleiden in het koninkrijk van God. En daar is ontzaglijk veel te zien en te horen. Daar zijn verrassende vergezichten

en blinkende visioenen.

En dezelfde mensen die je buiten treft, die kun je ook binnen weer tegenkomen. Maar er is een andere sfeer. Er is rust, er is stilte, er is tijd genoeg om even te blijven.

Plotseling kun je ontdekken dat je naast anderen bent gaan zitten, omdat er ergens hoog uit een hoek muziek klonk en je ziet, dat je die ander al vaker hebt getroffen. Hij lijkt je niet zo sympathiek, maar nu je zo dicht bij elkaar zit, kan dat plotseling niet zoveel meer schelen. Want je gedachten worden bepaald bij de dingen van het Koninkrijk, en al het andere wordt dan opeens minder belangrijk.

Je merkt wel steeds, dat het niet goed is om je levensbagage zomaar achter te laten. Zelfs als je je begeeft in de dingen van het koninkrijk, dan neem je je hele hebben en houden mee. Je moet je daar ook niet voor schamen. Als je daar binnen bent, dan hoef je je niet voor de ander en niet voor God te schamen, je hoeft je niet te schamen voor wie je bent en voor de dingen die je met je meedraagt.

Of je nu buiten bent, door God in de ruimte gesteld om te leven, of dat je binnen bent, in dat Godshuis vol verrassingen, beide keren kan het je gebeuren, dat je voor verrassingen komt te staan.

Daar buiten kan het je gebeuren dat je levenspad wordt gekruist door anderen, of door problemen, of door meningsverschil en jaloezie. Met al onze krachten worden wij dan opgeroepen door de Heilige Schrift om te zoeken naar eensgezindheid, naar liefde jegens elkaar, en wordt ons dringend aangeraden om alle haat en alle zelfzucht en alle ijdel eerbejag achter ons te laten. Ja dan worden we opgeroepen, om een houding van ootmoed aan te nemen. Even pas op de plaats, even de stilte zoeken, proberen om de ander even een moment belangrijker te achten dan jezelf. Proberen om niet alleen uit te gaan van je eigen belang, maar het belang van de ander laten meewegen.

Want als jullie dat werkelijk proberen, zegt Paulus, dan is dat voor mij reden tot grote blijdschap. Waarom? Omdat dan tussen jullie in iets zichtbaar wordt van de eensgezindheid die Christus liet zien. Want Christus liet ook het belang van de mens meewegen. Ja, Christus was er natuurlijk om de zaak van God vooruit te helpen, dat was zijn eigen belang, het werk van de Vader, maar Hij is tussen ons in gekomen, en heeft alle bagage, die wij met ons meezeulen ook laten meewegen. En Hij nodigt ons uit, om datgene wat we in onze bagage meedragen, en wat niet past in het Koninkrijk van God, om dat aan Hem te geven.

Hij zal het voor ons wegdragen, als een dienstknecht. Hij werd aan ons gelijk als een mens, maar als de zoon van God droeg Hij de zonden van ons leven. En we mogen er zeker van zijn, dat God ons gedenkt in grote blijdschap, om het kruis van Golgotha.

Waarom?

Want uw geloof heeft u behouden, zegt onze Messias. En als God bij ons merkt dat we ons niet schamen voor ons geloof, ons niet schamen voor het evangelie, dan is er bij God grote blijdschap.

Maar ook als je in die verstilde grote ruimte van het koninkrijk bent, dan kun je soms voor verrassingen komen te staan. Zelfs daar zal de onenigheid en de vijandschap kunnen blijken. Ja, daar bij de ingang van de kathedraal zagen we immers ook nog een winkeltje, waar je van alles kunt kopen. En dan merk je dat geldkwesties de mensen vaak dwars zitten. En je treft er mensen die zich verheffen, die zichzelf uitnemender achten dan de ander. Want je hebt altijd met mensen te maken. Ook in de kerk.

Maar de grootste verrassing, die je kan overkomen, dat is wanneer plotseling een stem klinkt door die grote ruimte, die je vraagt om niet langer rond te wandelen, maar om even te gaan zitten. Iemand heeft het Woord genomen, het Woord met een hoofdletter, en vraagt even aandacht voor woorden van God. Een schriftlezing klinkt, en na een korte stilte begint de stem opnieuw en er wordt een gebed uitgesproken.

In het gebed gaat het over de dingen van de wereld, over wat er allemaal gaande is tussen de mensen. Maar er wordt ook gebeden voor de mensen in de kerk, voor dat groepje mensen wordt gebeden, dat ze zich thuis zullen voelen bij God, dat ze aan Zijn hand straks verder willen als ze weer naar buiten gaan.

Als het gebed afgelopen is, dan wordt iedereen uitgenodigd om over een half uur weer in de kerk te zijn, en dan helemaal voorin, waar het altaar staat. Want daar zal opnieuw de maaltijd van de Heer worden gevierd, voor een ieder die wil delen in het offer van Christus, voor een ieder, die lichaam en geest wil versterken met het brood uit de hemel, met de wijn van het koninkrijk.

En als we wat beter kijken, dan kunnen we zien, dat het altaar gebouwd is op een verhoging, en boven op het altaar staat een groot houten kruis en rondom het altaar zijn knielbanken, waar de gelovige kan knielen voor gebed. Maar juist vanaf die plek heb je ook het beste uitzicht op het kruis.

Want Christus heeft Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de Naam boven alle naam geschonken, opdat in die naam alle knie zich zou buigen, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!

En of je nu binnen of buiten bent, wat voor bagage je ook meedraagt, wie je ook bent: Deze belijdenis zal uiteindelijk de doorslag geven: Jezus Christus is Heer. En alle andere machten worden dan pas minder belangrijk. Daarom is het van levensbelang, dat wij de Naam van Christus bekend maken, of dat nu gelegen of ongelegen komt, zoals Paulus zegt.

Waar je bent en hoe je er ook aan toe bent, God zal je altijd proberen toe te trekken naar het middelpunt van Zijn koninkrijk, met al Zijn kracht zal Hij je bepalen bij het

opgerichte kruis. Want daar begint het leven. Daar begint de belofte. Daar is de bron van alle leven. Daar is God zelf, bij de mensen. Daar is de God van liefde.

Jullie allen, met heel je hebben en houden, worden genodigd om te knielen, om God te danken voor heel je leven, en je mag hardop zeggen en zingen: Christus is Heer in mijn leven, en Hij is de koning van deze wereld. En dan zal er bij God grote blijdschap zijn.

Laat er dan ook bij ons de oprechte blijdschap zijn, gemeente, op deze dag des Heren. We mogen hierbinnen Hem ontmoeten, die ons vertrouwen waard is.

In het grootste vertrouwen mag je ook weer naar buiten gaan, mag je het in je dagelijkse leven wagen met God en met Zijn onweerstaanbaar Woord. En daarbij de moed niet verliezen, niet bang zijn: Vrees niet, Ik ben met je. Laat daarom in alles de blijdschap overheersen in je hart, de blijdschap en de dankbaarheid dat je leven zich afspeelt in die kleine plek van licht rondom het kruis.

In alle bewondering en alle indrukken in en buiten die grote kathedraal hebben we enkelen over het hoofd gezien. Het zijn drie kinderen, en zowel buiten op het gras, als binnen in de kerk, zijn ze onophoudelijk bezig met de dingen die ze zien en horen, ze spelen voor Gods aangezicht. Maar in al onze concentratie op dat koninkrijk hadden wij ze letterlijk en figuurlijk over het hoofd gezien. Want kinderen die roepen je altijd weer terug in de werkelijkheid, ze vragen rechtstreeks naar de dingen van het leven, ze bepalen je bij het leven en ze roepen om hulp als ze in de verdrukking komen.

Laat ook de blijdschap in ons hart zijn, als kinderen zelf vrijmoedig zeggen: Ik wil ook bij de Heer horen! Want zij horen bij het koninkrijk!

Maar omdat wij ze zo gemakkelijk over het hoofd zien, daarom heeft God hen allang gezien. En Hij heeft zich ontfermt over de kinderen, en Christus zelf heeft ze dicht bij zich willen hebben en heeft ze op de voorgrond geplaatst.

Het fundament van het koninkrijk is ons allen aangezegd en verkondigd. Geloof dan het evangelie van Jezus Christus, (en gedenk Paulus, die zegt: Voor het overige broeders en zusters: Verblijdt u in de Here te allen tijde!) AMEN